

L'EKXPRESS

BELASTINGADVIES, FINANCIËLE EN JURIDISCHE ACTUALITEITEN

BTW-AFTREK
WERKKAMER EN
GARAGE ONDANKS
ENIG PRIVÉGEBRUIK

p. 2

SCHENKING AANDELEN:
BIJNA VRIJGESTELDE
SCHENKING OF LOON?

p. 4

GEEN AFTREK EIGEN
WONINGRENTE BIJ
LENING EIGEN BV

p. 8

**Fiscale rust met een
hardnekkige uitzonde-
ring**

Beste lezers,

We hebben een nieuw kabinet! Den Haag lijkt te kiezen voor een rustiger (fiscale) koers. En dat is wel zo prettig. Ondernemers hebben behoefte aan een duidelijk en stabiel beleid.

Ondanks een op het oog fiscaal rustigere koers, blijft box 3 een puinhoop. De Tweede Kamer heeft op initiatief van toenmalig minister Heinen met ingang van 2028 de zogenoemde vermogensaanwasbelasting aangenomen. Toegenomen waarde van niet verkochte aandelen wordt belast tegen 36%. Verliezen mogen worden verrekend met toekomstige (koers)winsten.

Huidig minister Heinen ziet weinig in het plan van zijn "voorganger" en wil dat aanpassen. Er wordt onder andere gedacht aan een achterwaartse verliesverrekening.

De coalitie, waar diezelfde minister Heinen deel van uitmaakt, vindt voornoemde ook weer geen goed idee en wil met ingang van 2029 het box 3 stelsel op de schop gooien: de invoering van de zogenoemde vermogenswinstbelasting. Waardestijging van aandelen wordt dan belast bij verkoop.

Met één dossier, één minister en drie richtingen zou je denken dat de besluitvorming efficiënter kan...

Gelukkig is er ook goed nieuws. Op andere fiscale fronten blijft het opvallend rustig. Het opstaptarief in de vennootschapsbelasting blijft intact. Geen tariefsverhoging. Geen versoering van de bedrijfsopvolgingsregeling. Geen aanpas-

sing van de excessief-lenenregeling. Soms is geen nieuws gewoon goed nieuws. En mocht die rust toch verdwijnen, dan staan wij vanzelfsprekend voor u klaar.

Hans van Kats
Vennoot Lekx accountants

Lekx
Accountants

BTW-AFTREK WERKKAMER EN GARAGE ONDANKS ENIG PRIVÉ- GEBRUIK

Een echtpaar heeft een woning laten bouwen. De man is advocaat en heeft een eigen BV waarvoor hij regelmatig in zijn werkkamer thuis werkt. De garage wordt voor 79% zakelijk gebruikt. Het echtpaar verhuurt de werkkamer en de garage aan de BV voor € 8.400, exclusief BTW, per jaar.

Het echtpaar heeft de volledige BTW op de bouwkosten van de werkkamer en 79% van de BTW op de bouwkosten van de garage in aftrek gebracht. De Belastingdienst heeft die aftrek, ruim € 30.000, geweigerd. Hoe oordeelt het Gerechtshof, nadat de rechtbank de Belastingdienst in het gelijk heeft gesteld?

Vormt de verhuur van de werkkamer en de garage een economische activiteit?

Met de rechtbank concludeert het hof dat het echtpaar

optreedt in het economische verkeer en tegen een zakelijke en rechtstreekse, marktconforme vergoeding een dienst verleent aan de BV.

Bestaat een rechtstreeks en onmiddellijk verband tussen de bouw van de werkkamer en de garage en de economische activiteit?

Er bestaat alleen recht op aftrek van de BTW in de bouwkosten wanneer vaststaat dat de uitgaven ten behoeve van belastbare economische activiteiten zijn gedaan.

Het echtpaar heeft weliswaar erkend dat de woning ook zonder de werkkamer zou zijn gebouwd, maar dit staat volgens het hof niet aan het vereiste rechtstreekse en onmiddellijke verband in de weg. Het echtpaar heeft van meet af aan de intentie gehad

om een deel van de woning voor zakelijk gebruik te bestemmen en dit deel tegen vergoeding ter beschikking te stellen aan de BV. Dit is voldoende om in aanmerking te komen voor aftrek van BTW voor zover de woning voor belaste doeleinden zal worden gebruikt. Het echtpaar heeft consequent verklaard dat de keuken minder groot is uitgevallen omdat bij het ontwerpen van de woning rekening moest worden gehouden met de werkkamer en met de mogelijkheid om de garage (deels) zakelijk te gebruiken en ter beschikking te stellen aan de BV voor stalling van de auto van de zaak. Het echtpaar heeft de BTW ook slechts in aftrek gebracht voor zover deze toerekenbaar is aan de bouw van de te exploiteren delen.

Is de verhuur belast of vrijgesteld?

Het hof is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat een optie belaste verhuur mogelijk is. De wet maakt het mogelijk om te kiezen voor belaste verhuur indien de verhuur betreft onroerende zaken, andere dan gebouwen en gedeelten van gebouwen welke als woning worden gebruikt. De laatste bijzin heeft betrekking op zowel gehele gebouwen als op gedeelten daarvan. Dat brengt mee dat voor gedeelten van gebouwen die niet als woning worden gebruikt, gekozen kan worden voor belaste verhuur. Dit geldt ook indien het, zoals hier, gaat om onzelfstandige gedeelten van een gebouw dat voor het grootste deel als woning wordt gebruikt.

Het is in het algemeen niet goed voorstelbaar dat een onzelfstandige ruimte van een woning uitsluitend zakelijk

wordt gebruikt. Denkbaar is dat de advocaat de werkkamer ook gebruikt om privé correspondentie af te handelen, en de garage wordt sowieso gemengd gebruikt. Daaraan kan niet de conclusie worden verbonden dat een optie belaste verhuur van een werkkamer nooit mogelijk is. De werkkamer en garage zijn onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden en vormen in feite één geheel. Nu dit geheel hoofdzakelijk door de BV wordt gebruikt en anders dan als woning, is het hof van oordeel dat een optie belaste verhuur mogelijk is. Het privégebruik zal ondergeschikt zijn aan het zakelijke gebruik.

Tot slot merkt het hof op dat bij afwisselend gebruik door verschillende gebruikers en bij gelijktijdig verschillend gebruik de vraag opkomt of voor de heffing van BTW wel sprake is van verhuur. Indien de prestatie geen verhuur is omdat de exclusiviteit ontbreekt, is sprake van een dienst die niet onder een vrijstelling valt en dus belast is. Ook als geen sprake zou zijn van verhuur is het gelijk aan het echtpaar.

Conclusie

Het gerechtshof stelt het echtpaar volledig in het gelijk. De Belastingdienst moet alsnog ruim € 30.000 BTW terugbetalen.

Let op: Interessant dat het Gerechtshof over deze situatie toch milder oordeelt dan de Belastingdienst en de rechtbank. Het echtpaar had de feiten met het oog op de BTW-aftrek dan ook vanaf het begin keurig op orde. En dat loonde dus.

MOBIELE TELEFOON VAN DE BAAS VRIJGESTELD?

Wanneer is de vergoeding, verstrekking of terbeschikkingstelling van een mobiele telefoon aan een werknemer eigenlijk vrijgesteld? Welke voorwaarden gelden hiervoor? Hierover heeft de Belastingdienst een handreiking opgesteld.

De mobiele telefoon moet voldoen aan het noodzakelijkheidscriterium. Wanneer is dat het geval?

1. Noodzakelijk betekent dat de werknemer de mobiele telefoon nodig heeft om zijn dienstbetrekking goed te kunnen uitoefenen. De mate van het gebruik is daarbij niet doorslaggevend. De Belastingdienst volgt hierin het redelijke oordeel van de werkgever.
2. De werkgever betaalt de mobiele telefoon en berekent de kosten niet door aan de werknemer.
3. De werknemer moet de mobiele telefoon aan de werkgever teruggeven, of de restwaarde aan de werkgever betalen als hij de telefoon niet meer nodig heeft voor de dienstbetrekking.

Als de mobiele telefoon aan het noodzakelijkheidscriterium voldoet, dan moet de werkgever de vergoeding, verstrekking, of terbeschikkingstelling hiervan aanwijzen als eindheffingsloon.

Bewijslast

Als de Belastingdienst van mening is dat het gebruik van een mobiele telefoon niet noodzakelijk is voor de uitoefening van de dienstbetrekking, dan moet de Belastingdienst dit bewijzen.

Dit is anders als de werknemer een bestuurder of een commissaris is. In dat geval geldt dat de werkgever aannemelijk moet maken dat de mobiele telefoon aan het noodzakelijkheidscriterium voldoet.

Privévoordeel

Gebruikt de werknemer de mobiele telefoon die aan het noodzakelijkheidscriterium voldoet, ook privé? Dan hoeft u het privévoordeel niet tot het loon te rekenen.

Eigen bijdrage

Kiest de werknemer voor een duurdere uitvoering van de mobiele telefoon of voor een duurder abonnement en betaalt hij alleen voor de meerprijs een eigen bijdrage? Dan blijft voor de basisuitvoering die de werkgever voor zijn rekening neemt de gerichte vrijstelling van toepassing. De eigen bijdrage voor de duurdere uitvoering gaat van het nettoloon af. Ook mag de werkgever een eigen bijdrage voor privé-

gebruik vragen. Deze gaat ook van het nettoloon af.

Voorbeelden eigen bijdrage

De werknemer kiest voor een duurdere uitvoering van de telefoon. De werkgever mag een eigen bijdrage vragen voor de meerkosten. Deze eigen bijdrage moet de werknemer uit zijn nettoloon betalen.

De werknemer kiest voor een duurder abonnement, omdat hij voor privédoeleinden meer belminuten of een grotere databundel nodig heeft. De hogere kosten moet de werkgever specificeren. De werkgever mag dan een eigen bijdrage vragen voor de meerkosten. Deze eigen bijdrage moet de werknemer uit zijn nettoloon betalen.

Cafetarieregeling

De gerichte vrijstelling is niet van toepassing als de werkgever de mobiele telefoon volledig of gedeeltelijk uitruilt met

het brutoloon. Omdat de kosten dan ten laste van de werknemer komen, wordt niet voldaan aan de voorwaarde dat de werkgever de voorziening voor zijn rekening neemt.

Kiest de werknemer voor een duurdere uitvoering van de mobiele telefoon of een duurder abonnement en wordt alleen de meerprijs uitgeruild met het brutoloon? Dan is dit wel toegestaan, op voorwaarde dat de werkgever de vergoeding hiervoor aanwijst als eindheffingsloon. De uitruil voor de meerprijs van de luxere versie is alleen onbelast als de werkgever nog vrije ruimte heeft. De gerichte vrijstelling voor noodzakelijke voorzieningen is niet van toepassing op de meerprijs.

Mogelijk betaalt de werknemer een eigen bijdrage voor privégebruik. De werkgever mag deze eigen bijdrage uitruilen met het brutoloon. Hiervoor gelden dezelfde voorwaarden.

SCHENKING AANDELEN: BIJNA VRIJGESTELDE SCHENKING OF LOON?

De enig aandeelhouder van een Holding-BV schenkt de aandelen aan de directeur van een werkmaatschappij van die BV. De aandelen zijn ongeveer € 7.800.000 waard. Volgens de Belastingdienst is sprake van loon. Dit wordt verwerkt in een aanslag inkomstenbelasting met een inkomen uit arbeid dat € 7.800.000 hoger is dan het aangegeven inkomen. De directeur wendt zich tot de rechter.

Standpunt directeur

De directeur stelt dat het gaat om een bijna helemaal vrijgestelde schenking van aandelen in het kader van een reële bedrijfsopvolging. Van loon is geen sprake omdat het vereiste causale verband ontbreekt tussen het 'voordeel' en zijn dienstbetrekking en omdat er geen bedoeling was om hem te belonen voor zijn werkzaamheden. De schenking is gedaan om andere redenen: hij was de meest geschikte bedrijfsopvolger, hij moet de aandelen ook weer (om niet) doorleveren aan zijn toekomstige opvolger(s), zo wordt de continuïteit van de onderneming gewaarborgd.

Standpunt Belastingdienst

Volgens de Belastingdienst is de schenking terecht als loon aangemerkt. Er is een causaal verband tussen het voordeel en de dienstbetrekking. De overheersende reden voor het verkrijgen van de aandelen ligt in de sfeer van de dienstbetrekking. De directeur had immers geen bijzondere, persoonlijke band met de schenker en kreeg de aandelen omdat hij in de uitoefening van zijn functie had bewezen een waardige opvolger te zijn van de schenker.

Overwegingen rechter

De aandelen behoorden voorafgaand aan de schenking tot het privévermogen van de schenker en niet tot het vermogen van de werkgever van de directeur. De schenker is niet door de werkgever van de directeur gecompenseerd voor de verarming die bij hem is opgetreden als gevolg van de schenking van de aandelen.

De Belastingdienst heeft geen feiten en omstandigheden aannemelijk gemaakt die de conclusie rechtvaardigen dat de aandelen toch loon van de werkgever vormen, waarmee de werknemer (de directeur) als zodanig is bevoordeeld.

De schenker heeft de aandelen uit eigen beweging, als natuurlijke persoon en aandeelhouder, en onder naar eigen wens en inzicht opge maakte voorwaarden, overgedragen aan de directeur. Het motief om de aandelen te schenken kwam voort uit de diepgewortelde wens van de schenker dat de onderneming zijn karakter en zelfstandigheid zou behouden. Hierbij speelde de zorg voor de toekomst van de onderneming een grote rol: de schenker wilde niet dat het concern ten prooi zou vallen aan grotere spelers in de markt, die naar zijn stellige overtuiging de winstgevende activiteiten eruit zouden lichten om het restant vervolgens dood te laten bloeden. De schenker heeft bij herhaling gewezen op de meer dan honderdjarige historie van dit van oorsprong familiebedrijf.

Daarom acht de rechter het waarschijnlijker dat de schenker als enig aandeelhouder van de houdstervennootschap

bij zijn beslissing om de aandelen te schenken vooral zijn aandeelhouderspet op had en niet zozeer zijn bestuurders-/werkgeverspet. Daarbij past dat de directeur de aandelen niet ongeclausuleerd heeft verkregen, maar die aandelen – onder dreiging van een ontbindende voorwaarde die de schenker kan invoeren – te zijner tijd moet doorgeven aan zijn opvolgers. In feite heeft de directeur dus niet de aandelen vrij in handen gekregen, maar alleen de volledige zeggenschap plus het recht op de winsten (dividenden) zo lang hij bestuurder blijft.

Ontegenzeggelijk zou de directeur dit voordeel nooit hebben genoten als hij geen werknemer van het concern was geweest. De schenker zag eiser immers als zijn opvolger, omdat hij in de ogen van de schenker in zijn functie als directeur had bewezen dat hij uit het juiste hout was gesneden om de onderneming in al zijn facetten te leiden en te behouden op de wijze zoals de schenker dat wenste. Echter: niet alle voordelen die zonder de dienstbetrekking niet zouden zijn verkregen, vormen ook loon 'uit' die dienstbetrekking.

Partijen zijn het erover eens dat de directeur door de schenking is bevoordeeld. Dat de directeur in dienstbetrekking is bij het concern en geen nauwe, persoonlijke relatie met de schenker heeft, maakt op zichzelf niet dat daardoor de schenking een vergoeding vormt voor bepaalde prestaties die de directeur heeft verricht. Hoewel de directeur sinds geruime tijd bij het concern werkzaam is, is opgeklimmen tot directeur en ten tijde van

de schenking in die functie bij het concern werkzaam was – en de rechter aannemelijk acht dat de schenker tot de conclusie is gekomen dat de directeur de meest geschikte bedrijfsopvolger is – heeft de Belastingdienst daarmee niet aannemelijk gemaakt dat het overheersende motief voor de schenking de bedoeling is geweest om de directeur te bevoordelen voor diens prestaties.

Conclusie

De rechter leidt uit hetgeen partijen hebben aangevoerd, de notariële akte van levering en de feitelijke gang van zaken af dat de schenking in ieder geval voor een belangrijk deel is ingegeven met het oog op de continuïteit van de onderneming van het concern, vooral nu in de notariële akte een doorgeefverplichting is opgenomen. De getuigenverklaringen van de schenker vormen hier ook een bevestiging van.

Het beroep is gegrond.

Daarom vermindert de rechter het inkomen waarop de aanslag inkomstenbelasting was gebaseerd met € 7.800.000 tot een belastbaar inkomen uit werk en woning van € 233.836. Verder moet de Belastingdienst het griffierecht vergoeden en krijgt de directeur een vergoeding van zijn proceskosten.

Let op: Dat de belastingheffing vanwege de bedrijfsopvolgingsregelingen zeer laag zou zijn als hier sprake was van een schenking, stond wel vast. Maar het was spannend of de rechter het standpunt van de Belastingdienst, dat sprake was van loon uit dienstbetrekking, zou volgen.

BELASTINGDIENST CORRIGEERT LOON DGA

Een BV met een DGA die 55% van de aandelen heeft, krijgt de Belastingdienst op bezoek voor een boekenonderzoek. Het jaarloon van de DGA was in de onderzochte jaren circa € 81.000. De Belastingdienst corrigeert dat naar ongeveer € 96.000 per jaar en legt naheffingsaanslagen op. De rechter komt eraan te pas.

Volgens de rechter heeft de Belastingdienst het loon van de DGA in beginsel terecht gecorrigeerd naar het loon van de meest verdienende werknemer van de BV. Eisen aan functie- en beloningsverhoudingen van die meest verdienende werknemer stelt de wet niet.

Het is vervolgens aan de BV om aannemelijk te maken dat die bedragen hoger zijn dan het loon uit een dienstbetrekking die het meest vergelijkbaar is met die van de DGA. In dat geval wordt het loon van de DGA gesteld op het loon uit die dienstbetrekking.

De BV stelt dat een algemeen directeur van een vergelijkbaar bedrijf als meest vergelijkbare dienstbetrekking moet worden beschouwd en een loon geniet tussen de € 5.500 en € 7.000 per maand. Volgens de BV past in dit geval geen hoger loon, gelet op de beperkte commerciële taken en de vooral op interne bedrijfsvoering gerichte werkzaamheden.

Volgens de rechter is de BV niet geslaagd in de op haar rustende

bewijslast. De BV heeft te weinig concreet onderbouwd wat het loon van de meest vergelijkbare dienstbetrekking zou zijn, mede in het licht van wat de DGA zelf heeft verklaard over zijn jarenlange werkervaring (van 30 jaar), het aantal werkuren (zo'n 60 uur per week) en de rol die hij vervult binnen het bedrijf (samen met een mede-aandeelhouder eindverantwoordelijk zijn, verantwoordelijk zijn voor het personeelsbeleid en alle andere personele zaken, het opstellen van de begroting en bewaken van de facturatie, het beheren van 25% van de klantenportefeuille en het onderhouden van contact met klanten en leveranciers, het controleren van de administratie en jaarwerkdoosiers van klanten en het indienen van belastingaangiften).

De Belastingdienst stelt terecht dat de BV enkel op bruto maandlonen heeft gewezen, terwijl het voor de toepassing van de wettelijke fictief loonregeling om jaarloon gaat, waarvoor meer looncomponenten van belang zijn (zoals vakantiegeld of een ter beschikking gestelde auto).

Conclusie

De rechter stelt de Belastingdienst volledig in het gelijk.

Let op: In een zaak als deze over de fictief loonregeling gaat het vaak om de bewijslastverdeling. In dit geval is er in het bedrijf nu eenmaal een werknemer met een hoger loon dan de DGA. Dan ligt de bewijslast bij de DGA om aan te tonen dat die werknemer ook meer verdient dan iemand buiten het bedrijf met een vergelijkbare functie als de DGA.

BIJTELLINGSPERCENTAGES AUTO 2026

De regelgeving rond de bijtelling voor privégebruik van de auto van de zaak is door allerlei wijzigingen en overgangsmatregelen een zoekplaatje geworden. Hieronder geven we u een actueel overzicht van de percentages van de bijtelling, percentages van de korting en de hoogte van de CAP. De CAP betekent dat u de korting tot maximaal dit bedrag berekent.

Algemeen bijtellingspercentage privégebruik auto

- datum 1e toelating op of na 1 januari 2017: 22%
- datum 1e toelating vóór 1 januari 2017: 25%
- auto's ouder dan 16 jaar: 35%

Auto's zonder CO2-uitstoot, met datum 1e toelating op of na 1 januari 2017

Korting in 2026 op het algemeen bijtellingspercentage tot het bedrag van de CAP. Voor waterstof- en zonnecelauto's geldt de CAP niet: u berekent de korting over de hele grondslag.

- datum 1e toelating 2026: CAP € 30.000, korting 4%
- datum 1e toelating 2025: CAP € 30.000, korting 5%
- datum 1e toelating 2024 en 2023: CAP € 30.000, korting 6%
- datum 1e toelating 2022: CAP € 35.000, korting 6%
- datum 1e toelating 2021, na afloop van de 60-maandentermijn: CAP € 30.000, korting 4%
- datum 1e toelating 2021, binnen de 60-maandentermijn: CAP € 40.000, korting 10%
- datum 1e toelating 2020, 2019, 2018 en 2017: CAP 30.000, korting 5%

Auto's zonder CO2-uitstoot, met datum 1e toelating vóór 1 januari 2017

Korting in 2026 op het algemeen bijtellingspercentage tot het bedrag van de CAP, afhankelijk van de datum 1e tenaamstelling. Voor waterstof- en zonnecelauto's geldt de CAP niet: u berekent de korting over de hele grondslag.

- datum 1e tenaamstelling 2026: CAP € 30.000, korting 4%
- datum 1e tenaamstelling 2025: CAP € 30.000, korting 5%
- datum 1e tenaamstelling 2024 en 2023: CAP € 30.000, korting 6%
- datum 1e tenaamstelling 2022: CAP € 35.000, korting 6%
- datum 1e tenaamstelling 2021, na afloop van de 60-maandentermijn: CAP € 30.000, korting 4%
- datum 1e tenaamstelling 2021, binnen de 60-maandentermijn: CAP 40.000, korting 10%
- datum 1e tenaamstelling vóór 2021: CAP 30.000, korting 4%

Eindheffing doorlopend afwisselend gebruik bestelauto

De eindheffing doorlopend afwisselend gebruik bestelauto bedraagt voor heel 2026 € 451. Dit bedrag mag u evenredig verdelen over de aangiftetijdvakken.

Let op: In 2026 zien we dus de volgende mogelijke bijtellingspercentages na korting: 12%, 15%, 16%, 17%, 18%, 19%, 20%, 21% en natuurlijk 22%, 25% en 35%.

STUDIEKOSTENBEDING ONGELDIG

Een doktersassistente in opleiding heeft een arbeidsovereenkomst voor een jaar. Ze sluit ook een studieovereenkomst met een 100% tegemoetkoming van haar studiekosten en een terugbetalingsregeling. Na negen maanden krijgt ze te horen dat de arbeidsovereenkomst niet wordt verlengd en dat ze de studiekostenvergoeding moet terugbetalen. Is dat laatste terecht?

Deze zaak gaat over de vraag of de werkgever bij het einde van het dienstverband terecht

de voor de assistente betaalde studiekosten heeft verrekend met het loon dat nog aan haar toekwam. Volgens de assistente is de terugbetalingsverplichting uit de studiekostenovereenkomst nietig.

Partijen zijn het er over eens dat er geen wettelijk voorschrift bestaat dat het volgen van de opleiding tot doktersassistente verplicht stelt voor het kunnen uitoefenen van de functie. In die zin is de opleiding dus niet noodzakelijk.

Maar naar het oordeel van de rechter heeft het begrip "noodzakelijk" hier een ruimere strekking. Een werkgever die vindt dat de werknemer bijvoorbeeld het Engels beter moet beheersen om de functie te kunnen uitvoeren en dus scholing aanbiedt, moet dat kosteloos doen omdat deze werkgever die cursus kennelijk noodzakelijk vindt. Met andere woorden, scholing die in opdracht van de werkgever moet worden gevolgd is noodzakelijke scholing en dient dus kosteloos te zijn voor de werknemer.

De assistente stelt dat de werkgever de opleiding tot doktersassistente verplicht heeft gesteld. De werkgever is het daar niet mee eens. De rechter onderzoekt het en vindt het op basis van verklaringen en een brief aannemelijk dat de assistente gelijk heeft. In de ogen van de werkgever was

de opleiding dus noodzakelijk voor het uitoefenen van de functie van doktersassistente. Dat de assistente wellicht zelf die opleiding ook graag wilde volgen, maakt dat niet anders.

Conclusie

De conclusie is dat het hier gaat om een opleiding die noodzakelijk is voor het verrichten van de functie. Dat betekent dat de werkgever die opleiding kosteloos moet aanbieden. Het studiekostenbeding is met die verplichting in strijd voor zover daarin kosten worden teruggevorderd en is dus nietig. Het door de assistente gevorderde bedrag ad € 2.010,95 netto zal daarom worden toegewezen.

Let op: Volgens de rechter is scholing die in opdracht van de werkgever wordt gevolgd noodzakelijke scholing. Deze dient kosteloos te zijn voor de werknemer.

BELASTINGRENTE VENNOOTSCHAPSBELASTING TERECHT HOGER DAN VOOR ANDERE BELASTINGEN?

In 2022 en 2023 was de belastingrente over te betalen vennootschapsbelasting 8%. Bij andere belastingen was de rente 4%. Hiertegen heeft een onderneming zich verzet.

De rechtbank heeft het bedrijf in het gelijk gesteld en de rente gecorrigeerd naar 4%. Het Ministerie van Financiën heeft de zaak vervolgens aan de Hoge Raad voorgelegd, die onlangs uitspraak heeft gedaan.

De Hoge Raad onderzoekt of het percentage van de belastingrente terecht alleen bij belastingplichtigen voor de vennootschapsbelasting is verhoogd tot acht.

De Hoge Raad overweegt in de eerste plaats dat belastingplichtigen voor de vennootschapsbelasting en belastingplichtigen voor andere belastingen met het oog op de berekening van belastingrente zijn te beschouwen als gelijke gevallen.

Kort gezegd veegt de Hoge Raad vervolgens de vloer aan met alle argumenten die het Ministerie aanvoert voor deze selectieve verhoging. De Hoge Raad heeft geen gronden kunnen vinden die het hogere belastingrentepercentage voor de vennootschapsbelasting zouden kunnen rechtvaardigen. Voor de selectieve renteverhoging voor vennootschapsbe-

lastingplichtigen ontbreken dus redelijke rechtvaardigingsgronden. Er is een lastenverzwaring doorgevoerd waardoor extra lasten op het gebied van de belastingrente zonder goede grond bij slechts één groep belastingplichtigen zijn gelegd. Dat is in strijd met het evenredigheidsbeginsel en bovendien met het gelijkheidsbeginsel.

De regeling is daarom onverbindend en moet als gevolg daarvan buiten toepassing blijven. Voor dat geval is tussen partijen niet in geschil dat de belastingrente in dit geval moet worden berekend op basis van een percentage van 4.

De Hoge Raad geeft, gezien de vele procedures die over deze kwestie lopen, ook nog aan dat het voor de vennootschapsbelasting geldende percentage van de belastingrente moet worden bepaald op het percentage dat ook geldt voor andere belastingen.

Let op: De uitspraak heeft verstrekkende gevolgen. Ook na 2023 was de belastingrente voor vennootschapsbelasting hoger vastgesteld dan voor andere belastingen. De landelijke pers spreekt over een bedrag van 1,3 miljard euro dat ondernemers teveel hebben betaald door deze onrechtmatige regelgeving.

HUURDER HEEFT TWEEDE WONING: FISCALE EIGEN WONING?

Een particulier huurt een woning en staat op het adres van deze woning ingeschreven bij de gemeente. De particulier bezit een recreatiewoning op een park. Voor de inkomstenbelasting is dit volgens hem een eigen woning in box 1. De Belastingdienst bestrijdt dat en plaatst de woning in box 3. Hoe oordeelt de rechter?

Eigen woning

Volgens de wet is een eigen woning een (gedeelte van een) gebouw dat aan de belastingplichtige of personen die tot zijn huishouden behoren, als hoofdverblijf ter beschikking staat. Het begrip hoofdverblijf is synoniem voor de centrale levensplaats. Waar deze centrale levensplaats gelegen is, moet naar de omstandigheden worden beoordeeld. Het gaat daarbij om het antwoord op de vraag waar zich het middelpunt van de persoonlijke en economische belangen van de belastingplichtige bevindt. Waar een belastingplichtige staat ingeschreven kan

daarvoor een aanwijzing zijn, maar dat is niet van doorslaggevend belang.

Op de particulier rust de last aannemelijk te maken dat zijn recreatiewoning voor de inkomstenbelasting is aan te merken als eigen woning.

Daarin is de particulier niet geslaagd. Het is niet aannemelijk geworden dat het middelpunt van de persoonlijke en economische belangen van de particulier zich in de recreatiewoning bevond. De rechtbank

weegt daarin mee dat tegenover de stelling van de particulier dat hij zich in het jaar meestal bevindt in de recreatiewoning, de Belastingdienst er op heeft gewezen dat het merendeel van de uitgaven in het jaar zijn gedaan in en rondom de huurwoning, dat de woning wordt gehuurd om dicht bij de kinderen en kleinkinderen te kunnen zijn, en op het verschil in energieverbruik dat doorslaat naar de huurwoning. Voorts is van belang dat de Belastingdienst heeft gewezen op sociale activiteiten van

de particulier bij de huurwoning en waarvan geen sprake lijkt te zijn bij de recreatiewoning.

Conclusie

Dit leidt tot het oordeel dat de Belastingdienst de recreatiewoning terecht niet als eigen woning heeft aangemerkt.

Let op: Het verschil in fiscale behandeling tussen een woning in box 3 en box 1 is groot. Daarom is het goed u te realiseren wanneer een woning fiscaal een eigen woning in box 1 is.

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING KLEINE WERKGEVERS

Als u een werknemer na twee jaar ziekte of arbeidsongeschiktheid wilt ontslaan, betaalt u vaak een transitievergoeding. Vanaf 1 juli 2026 krijgen mogelijk alleen kleine werkgevers nog compensatie voor deze vergoeding. Grotere werkgevers kunnen na deze datum nog steeds compensatie aanvragen. Of zij die krijgen, hangt af van hun situatie.

Wanneer kleine werkgever?

De Belastingdienst bepaalt ieder jaar of een werkgever klein, middelgroot of groot is. In de brief over de gedifferentieerde premie Whk die u van de Belastingdienst ontvangt, staat in welke categorie u valt.

Vanaf 1 juli 2026 gebruikt het UWV deze indeling van de Belastingdienst om te beoordelen of u een kleine werkgever bent.

Compensatie voor middelgrote en grote bedrijven

Middelgrote en grote bedrijven kunnen dan alleen nog compensatie bij langdurige arbeidsongeschiktheid krijgen als de twee jaar verplichte loondoorbetaling vóór 1 juli 2026 eindigt. Is dat voor u het geval? Dan mag u de compensatie ook nog na deze datum aanvragen. Als de 2 jaar verplichte loondoorbetaling op of na 1 juli 2026 eindigt, krijgt u geen compensatie.

Compensatie bij bedrijfsbeëindiging

De compensatieregeling bij bedrijfsbeëindiging geldt al alleen voor kleine werkgevers.

Maar vanaf 1 juli 2026 gaat het UWV misschien anders beoordelen of u een kleine werkgever bent.

Heeft u voor 1 juli voor het eerst ontslag aangevraagd voor uw werknemer bij het UWV of bij de kantonrechter? Dan bent u een kleine werkgever als u in de tweede helft van het jaar voor uw ontslaanvraag gemiddeld maximaal 25 werknemers in dienst had.

Is de eerste ontslaanvraag na 1 juli 2026? Dan gebruikt het UWV de indeling van de Belastingdienst om te beoordelen of u een kleine werkgever bent.

Let op: Het is nog niet zeker dat de nieuwe regels voor compensatie van de transitievergoeding op 1 juli aangaande ingaan. De Tweede en Eerste Kamer moeten het wetsvoorstel nog behandelen en goedkeuren. Wanneer zij dat gaan doen, is niet bekend. De wet gaat pas definitief in na publicatie in het Staatsblad of de Staatscourant.

GEEN AFTREK EIGEN WONINGRENTE BIJ LENING EIGEN BV

Een DGA en zijn vrouw kopen een huis. Voor de aanschaf hebben ze een banklening met bouwdepot van € 1.500.000 afgesloten. Het is een annuïtaire lening met een looptijd van 30 jaar. Na enkele jaren sluit de DGA bij zijn BV een dertigjarige annuïtaire lening en lost daarmee een deel van de banklening af. De Belastingdienst weigert aftrek van de rente op deze nieuwe lening.

Uitgangspunten bij de rechter

De rechter gaat er vanuit dat de nieuwe lening is aangegaan in verband met de eigen woning. De belastbare inkomsten uit eigen woning bestaan uit de voordelen uit eigen woning verminderd met de op die voordelen drukkende aftrekbare kosten. Onder de aftrekbare kosten met betrekking tot een eigen woning vallen onder meer de renten van schulden die behoren tot de eigenwoningsschuld. Bepalend voor het antwoord op de vraag of de DGA recht heeft op aftrek van de betaalde rente, is dus of de

nieuwe lening als eigenwoningsschuld kan worden aangemerkt.

Volgens de Belastingdienst is, doordat een te lange looptijd is afgesproken - opnieuw dertig jaar, terwijl de eerste lening al enkele jaren liep - geen sprake van een eigenwoningsschuld met recht op rente-aftrek.

De DGA stelt dat de nieuwe lening weliswaar is aangegaan voor een periode van 30 jaar, maar dat dat niet fataal is omdat de looptijd van de lening nog niets zegt over wat gedurende de looptijd daadwerkelijk zal gebeuren voor wat betreft de aflossingen. Er staat bij het aangaan van de lening immers nog niet vast hoe lang de daadwerkelijke looptijd zal zijn.

Eigenwoningsschuld

Onder eigenwoningsschuld wordt verstaan het gezamenlijke bedrag van de schulden van de belastingplichtige:

- die zijn aangegaan in verband met een eigen woning;

- ter zake waarvan een contractuele verplichting geldt tot het gedurende de looptijd ten minste annuïtair en in ten hoogste 360 maanden volledig aflossen;
- ter zake waarvan aan de verplichting tot aflossing wordt voldaan (aflossingseis),
- en ter zake waarvan, ingeval van een lening van een eigen BV, aan de verplichting tot informatieverstrekking wordt voldaan.

Als een schuld tijdens de looptijd voor hetzelfde of een lager bedrag wordt vervangen door een nieuwe schuld, geldt dat de looptijd van de nieuwe contractuele verplichting nog maximaal de resterende looptijd van de voorgaande schuld mag zijn.

Toepassing op de zaak

De stelplicht en bewijslast dat sprake is van een eigenwoningsschuld rust op de DGA.

De rechter is van oordeel dat de DGA voor de nieuwe lening niet aannemelijk heeft gemaakt dat

sprake is van een eigenwoningsschuld. Deze lening is feitelijk een voortzetting van de banklening. In de overeenkomst bij de nieuwe lening is een looptijd opgenomen van 360 maanden, zonder dat daarbij rekening is gehouden met de reeds verstreken looptijd van de banklening. Bij elkaar is de looptijd van de leningen dus langer dan 360 maanden. De DGA is bij de berekening van de annuïteit voor de nieuwe lening eveneens van een looptijd van 360 maanden uitgegaan, zonder daarbij rekening te houden met de reeds verstreken looptijd van de banklening.

De DGA voert nog aan dat de nieuwe lening inmiddels door verrekening met een dividenduitkering vanuit de BV volledig is afgelost en dat daardoor de maximale termijn van 360 maanden uiteindelijk niet is overschreden. Dit argument gaat niet op. Voor de vraag of sprake is van een eigenwoningsschuld is namelijk de contractuele verplichting leidend. Op basis van de contractuele verplichting is geen sprake van eigenwoningsschulden. Dat feitelijk eerder is afgelost, is hiervoor niet relevant.

Conclusie

De rechter stelt de Belastingdienst volledig in het gelijk.

Let op: Als u een bestaande dertigjarige en annuïtaire eigenwoninglening (deels) door een nieuwe vervangt, mag de totale looptijd van de leningen dus niet meer dan dertig jaar (360 maanden) zijn. Is dat wel het geval dan hebt u geen recht op rente-aftrek over de nieuwe lening.

Barwoutswaarder 41
3449 HH Woerden
Tel: (0348) 410074
KvK: 30258792

Lekx
Accountants